að öðru leyti hafði hreppsnefndin enga skyldu til þess, að leita slíks styrks, hvorki hjá henni eða frændum hans. 84

Viðvíkjandi þeirri mótbáru, að ekki hafi verið haft nægilegt eptirlit með úttekt þurfamannsins og að honum hafi verið veittir ýmsir ónauðsynlegir hlutir, þá hefir hreppsnefnd Mjóafjarðarhrepps skýrt frá því, að oddvitinn hafi haft eptirlit með úttektinni, án þess að þessari skýrslu hafi verið hnekkt, og að það, sem sjerstaklega var tilnefnt sem ónauðsynlegt, hafi verið full þörf á, að láta þurfamanninum i tje, enda verður að álíta, að hinn veitti styrkur sje ekki óhæfilega hár. Auk þurfamannsins var kona hans sjúk, þrjú börn og kvenmaður til að hjúkra hinni sjúku konu, eða alls 6 manns á heimilinu. Þegar dreginn er frá útfararkostnaður konunnar, borgun fyrir meðul og læknishjálp og fleira þess konar, þá er styrkurinn liðug króna á dag og verður eigi sjeð, að hjer sje eptir atvikum nein ástæða til fyrir Seyðisfjarðarhrepp, að kvarta um óþarflega mikla styrkveitingu, enda má geta þess, að hreppsnefnd Seyðisfjarðarhrepps hefði verið innan handar að gera, þegar fyrsta mánuðinn sem þurfamaðurinn naut styrksins, ráðstafanir til þess, að annast þurfamanninn og sjá um öll útlát til hans, meðan hann þurfti, þar sem tilkynning Mjóafjarðarhrepps 20. jan. 1898, samkvæmt áritun, var komin til Seyðisfjarðarhrepps hins forna daginn eptir og Mjóafjarðarhreppur er næsti hreppur við Seyðisfjarðarhrepp.

Samkvæmt þessu verður að álíta, að mótmæli hreppsnefndar Seyðisfjarðarhrepps sjeu, fyrst og fremst allt of seint fram komin og þar að auki eigi á nægum rökum byggð, og að Seyðisfjarðarhreppi beri því að endurgjalda $^4/_{13}$ hluta af hinum veitta styrk með kr. 73,55.

Jafnframt því, að tilkynna yður þetta, herra sýslumaður, til leiðbeiningar og birtingar fyrir hreppsnefnd Seyðisfjarðarhrepps, vil jeg skora á yður, að leggja fyrir nýnefnda hreppsnefnd að greiða hina úrskurðuðu upphæð, kr. 73,55, tafarlaust til Mjóafjarðarhrepps«.

Brjef landshöfðingja *til amtmannsins yfir Norðuramtinu og Austuramtinu* **um flutning á þingstað** — Samkvæmt tillögum yðar, herra amtmaður, í brjefi, dagsettu 16. f. m., meðmælum hlutaðeigandi sýslumanns og beiðni hreppsnefndarinnar í Aðaldælahreppi í Þingeyjarsýslu, vil jeg hjermeð veita samþykki mitt til þess, að þingstaður umgetins hrepps sje fluttur frá Nesi að YtraFjalli, gegn því að hreppsnefndin annist um að til verði hæfilegt hús til þinghalda á hinum nýja þingstað. 85 9. okt.

Þetta er yður til vitundar gefið til leiðbeiningar og frekari birtingar.

Brjef landshöfðingja *til amtmannsins yfir Norðuramtinu og Austuramtinu* **um skilning á 13. gr. laga nr. 2, 13. jan. 1896.** — I brjefi, dagsettu 4. þ. m., hafið þjer, herra amtmaður, samkvæmt ályktun amtsráðanna í ömtum yðar, spurzt fyrir um það, hvernig skilja eigi 13. gr. laga nr. 2, 13. janúar 1896 um varnir gegn útbreiðslu næmra sjúkdóma, þar sem svo er ákveðið, að útgjöld þau, er samkvæmt lögum þessum skal greiða af almannafje, án þess tiltekið sje að þau skuli greiða úr landssjóði eða úr sveitarsjóði, skuli greiða úr sýslu eða bæjarsjóði, ef útgjöldin fari eigi fram úr 100 kr., hvort heldur skuli skilja ákvæði þetta þannig, að sýslu- 86 9. okt.

86 sjóður skuli aðeins borga 100 kr. af öllum árlegum kostnaði til sóttvarna, eða á
9. okt. þá leið, að þessi greiðsla sje miðuð við hverja einstaka farsótt. Hafið þjer jafnframt tekið það fram, að bæði hin danska þýðing laganna og athugsemdirnar við frumvarp stjórnarinnar til laganna (Alþingistíðindi 1895 C, bls. 120) bendi til, að meining laganna sje sú, að sýslusjóður greiði eigi meira en 100 kr. á ári af tilföllnum sóttvarnarkostnaði, þótt sóttirnar hafi verið fleiri en ein á sama árinu.

Útaf þessu skal yður til vitundar gefið yður til leiðbeiuingar, að enginn efi getur að minni skoðun leikið á því að hið umrædda ákvæði ber að skilja á þann hátt, sem athugasemdirnar við frumvarpið til laganna benda til, svo sem þjer og hafið tekið fram.

87

Auglýsing

12. okt. um skilyrði og reglur fyrir veiting á styrk úr landssjóði til búnaðarfjelaga.

Samkvæmt ályktunum, samþykktum af báðum deildum alþingis 1901 skal um skilyrðin fyrir styrkveitingu úr landssjóði til búnaðarfjelaga og reglur fyrir úthlutun styrksins skipað svo fyrir, sem hjer segir:

A. Almenn skilyrði:

1. Að 8 menn eða fleiri í fjelagi hverju hafi á næsta ári á undan því, er styrkurinn er veittur, unnið að jarðyrkjustörfum þeim, er til greina eru tekin við styrkveitingu, samkvæmt eptirfylgjandi reglum, og að fjelagið hafi á nefndu ári unnið að minnsta kosti 12 dagsverk fyrir hvern búanda, sem í fjelaginu er, að nefndum störfum.
2. Að fjelagið hafi sett sjer lög og stjórn.
3. Að bónarbrjef um styrkinn sje stýlað og sent til landshöfðingja; skulu því fylgja:
   a. Afrit af lögum fjelagsins í eitt skipti (næsta ár) og síðan í hvert sinn, er efnisbreyting er gjörð á þeim.
   b. Reikningur um tekjur og gjöld fjelagsins síðastliðið fjelagsár.
   c. Skýrsla um unnar jarðabætur í fjelaginu á síðastliðnu fjelagsári, útgefin af stjórn fjelagsins. Skal skýrslan samin eptir formi (skema), er landshöfðingi semur og úthlutar, og tiltaka stærð hverrar jarðarbótar, svo og dagsverkatölu hjá hverjum fjelagsmanni.
4. Að skoðunarmaður, er sýslunefnd eða bæjarstjórn hefir til nefnt, rannsaki og mæli allar þær jarðabætur, er í skýrslu eru teknar og votti á skýrslunni, að þær sjeu þar rjett taldar, vel af hendi leystar samkvæmt tilgangi sínum, og hlíti að öðrum leyti þeim skilyrðum, sem sett eru fyrir styrkveitingu. — Skoðunarmenn þessir skulu eigi fleiri vera en 3 í sýslu hverri.

B. Reglur:

1. Þessar jarðabætur skulu teknar til greina við styrkveitingu: